

Alex McVeigh

Müllerová

Milovala jsem tě víc, než sis myslel

Splendidum družstvo

Milovala jsem tě víc, než sis myslel

ALEX MCVEIGH-MÜLLEROVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Milovala jsem tě víc, než sis myslel

Copyright © Alex McVeigh-Müllerová, 1897

Cover © Luděk Alois Marold, 1895

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-219-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-220-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-221-5 (PDF)

Z amerického originálu *Loved you better than you knew by Mrs. Alex McVeigh Müller*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

LÁSKA V DEŠTI
IDLEWILD - LUXUSNÍ SÍDLO
SLADKÁ ROMANCE
NÁVRAT ZTRACENÉHO OTCE
RETROSPEKTIVA
REBELIE
"OSUD TO ZAKAZUJE!"
TEMNÉ TAJEMSTVÍ
KYTICE RŮŽÍ
ÚTĚK
SETKÁNÍ MILENCŮ
LEST
STRAŠNÁ NOC
ROZLOUČENÍ U OLTÁŘE
VĚČNÉ SBOHEM
CIZÍ ŽENA
STÁLE PRAVDA UNIKÁ
SETKÁNÍ S HEREČKOU
TRAGICKÝ ROZHOVOR
LÁSKA A ZTRÁTA
HÁDKA S OSUDEM
KDYŽ LÉTA UTEKLA
"NEMOHU ZNOVU MILOVAT!"
NEKONČÍCÍ TRÁPENÍ
VZÁCNÝ ANDĚL
POD JIŽNÍ OBLOHOU
NENADÁLÉ SETKÁNÍ
JEN PŘÁTELÉ

TAJNÝ SMUTEK
TAJEMSTVÍ
NEJHORŠÍ ZTRÁTA
CHLADNÝ, ŠEDIVÝ ŽIVOT
LOUTKY OSUDU
HAVÁRIE VLAKU
CINTHIINY ZÁSNUBY
TVRDOHLAVÁ ŽENA
ZA HRANICÍ ODPUŠTĚNÍ
JEJÍ VERZE PŘÍBĚHU
POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU
POZDNÍ POKÁNÍ
ŠOKUJÍCÍ PŘIZNÁNÍ
V ZÁŘI SLUNCE

LÁSKA V DEŠTI

Kdyby bylo možné zvednout neproniknutelný závoj tajemství, který před našimi zvědavými zraky skrývá budoucnost, jaká tajemství by se často odhalila, jaké stíny by padly na srdce, která jsou nyní lehká a bezmyšlenkovitá – stíny smutku, hrůzy a zoufalství!

„Je lepší nevědět," shodují se básníci i mudrci.

Krásná Cinthia Dawnová na to nemyslela, když onoho deštivého podzimního dne bubnovala na okenní tabuli a vzpurně vykřikovala: „Kéž by se stalo něco, co by zničilo tu strašlivou jednotvárnost mého života."

Vdova Flintová, která byla její tetou a opatrovnicí se na ni zděšeně podívala a odvětila: „Někteří lidé neocení, že se mají dobře. Máš dost jídla, pití i oblečení a dobrý domov. Co ještě chceš?"

Dívka se s něčím, co se podobalo upřímnému pohrdání, podívala na neútulný obývací pokoj, na své vlastní ošoupané šedé šaty, pak ven na ponurou krajinu rozmazanou deštěm s nízko visícími mraky a v klidu odpověděla: „Chci hezké šaty a šperky, krásné prostředí, veselé chvíle a milence, jaké mají jiné dívky místo téhle nudné, ubohé existence – tak je to!"

„Hm!"

To bylo vše, co paní Flintová řekla nahlas, ale pro sebe dodala: „Dobré nebe! Kéž by se můj bratr vrátil ze svých věčných toulek domů a postaral se o svou nezralou dceru. Je příliš hezká a neklidná a nevím, jak ji ještě dlouho udržím na uzdě.“

Cinthii Dawnové bylo nyní sedmnáct let. V pěti letech byla svěřena do výhradní péče své tety, dominantní a puntičkářské ženě, pro kterou bylo velmi obtížné “udržet” svou temperamentní mladou neteř od všech neřestí. Přesto se snažila, co to dalo, ji vychovat tak, jak se má.

Když se roztomilé dítě poprvé objevilo, teta všem upřímně řekla: „Nechci, aby Cinthy někdo někdy řekl, že je hezká.“

„Může to zjistit sama, stačí se podívat do zrcadla,“ namítl jeden z jejích známých.

„O to se postarám,“ řekla paní Flintová krutě a vybavila své pokoje popraskanými a pokřivenými zrcadly, jejichž rozmazané plochy vskutku nevracely žádný věrný odraz její krásy.

Svůj plán dále realizovala tím, že dítě oblékla do nejprostších a nejobyčejnějších šatů a všechno bohatství zlatých kadeří jí spletla do jediného ohonu na zádech, ačkoli ani tehdy nedokázala zabránit tomu, aby se jí na čele a na krku nepřepadly v okouzlujících prstýncích, které by jí mohla závidět leckterá krasavice.

Své nejdražší přítelkyni paní Flintová omlouvala své chování důvěrnými slovy: „Cinthyina matka, která už zemřela, byla nejmarnivější a nejkrásnější stvoření na světě a se svou krásou dělala neplechu. Nechci jí teď, když je mrtvá, nic vyčítat, ale Cinthy musí mít jinou výchovu, to je celé. Můj bratr to říkal, když mi ji dával na starost. ‘Vychovávej ji postaru, Rebeko,’ řekl.“

„To je pravda. ‘Půvab je klamný, krása je nicotná, ale žena, která se bojí Hospodina, bude chválena.’ To je vhodný biblický verš pro tvou neteř a já doufám, že ho dodrží,“ opáčila tetina dobrá známá, manželka diakona Rooda.

Cinthia Dawnová byla tedy vychovávána prostě a jednoduše téměř k přísnosti. Vzdělání získala ve státní škole a doma pomáhala tetě s domácími pracemi. Tajně četla poezii a romány.

Takový prostý, klidný život – jako tisíce a tisíce jiných – ale Cinthia z něj už vyrůstala. Bylo jí přece sedmnáct – nejromantičtější věk – a trápila ji bezútěšnost jejího života.

Školní dny už skončily a její veselé kamarádky měly své nové šaty, své taneční a své milence. Nic z toho pro Cinthii Dawnovou neexistovalo.

Paní Flintová říkala, že její neteř je ještě dítě, a tak jí nedovolovala účastnit se večírků, a přísahala, že nemá peníze na to, aby utrácela za parádu. Co se týče nápadníků, pokud nějaké měla, ani ten nejodvážnější by se neodvážil objevit u dveří paní Flintové. Odvrhla by ho jako nejšpinavějšího tuláka: „Běž pryč a už se nevracej!“

Byl to přesně ten život, který dokázal krásnou, temperamentní dívku přivést k šílenství netrpělivostí z přítomnosti a touhou po něčem lepším, než co znala – touhou, která našla netrpělivé vyjádření onoho odpoledne, když pozorovala, jak pod chladným listopadovým deštěm poletuje v drnových závějích mrtvé listí.

Po strohé odpovědi paní Flintové na její výčitky několik minut mlčela a netrpělivě bubnovala na sklo, pak vybuchla: „Ach, tetičko, nechceš, abych zaběhla na poštu pro tvůj křesťanský týdeník?“

„V téhle bouři?“

„Ach, to mi nebude ani trochu vadit! Toužím bojovat s živly!“

„Tak si vezmi deštník a přezůvky a pospěš si zpátky.“

„Ano, tetičko.“

Ráda se vymanila z jednotvárnosti malého hnědého domku, spěchala ven do bouřky a bez váhání zamířila k poště. Do tváře jí foukal déšť, vítr jí kalil tváře a tmavé oči ji zářily jako hvězdy. Cinthii to bylo jedno. Ve svém úžasném mládí a zdraví jí to připadalo vzrušující.

Ale když se vracela zpátky, bouře, která se už sbírala k prudšímu útoku … udeřila vší silou.

Dívka v běhu už opustila dlážděnou hlavní ulici a vynořovala se na řídce osídleném předměstí, kde se nacházel její domov.

Na rohu ulice ji potkal silný poryv větru, který jí svým prudkým náporem málem vyrazil dech, omotal jí vlhké sukně kolem kotníků a vyrazil jí deštník z rukou. Divoká bouře ji pronásledovala skoro celý blok, lekla se, když spatřila, jak se vyřítil doprostřed ulice těžce naložený zemědělský vůz, mířící do městečka. Mezitím ji bludný vítr zasypával závějemi suchého listí a nebeská brána se otevřela a vylila na ni proudy vody.

„Vezměte si můj deštník, slečno Dawnová!“ zvolal veselý zvonivý hlas mladíka, který ji pronásledoval stejně rychle, jako ona letěla za deštníkem.

Spěšně se otočila a pohlédla do tváře Arturu Varianovi, nově příchozího ve městě, s nímž se nedávno seznámila. Jeho rozesmáté modré oči byly neodolatelné a ona vesele vykřikla, když se schovala pod deštník: „Nevypadala jsem komicky, když jsem se honila za svým deštníkem? Doufala jsem, že mě nikdo neuvidí. Děkuji vám, ale nemohu vás o něj připravit.“

„Dovolte mě nechat, abych vám ho podržel. Je dost velký pro oba.“ Stoupl si vedle ní a ukryl ji pod jeho větší polovinu, zatímco odolávali silnému větru. „Viděl jsem vás vycházet z pošty a od té doby se vás snažím předběhnout. Myslel jsem si, že mi možná dopřejete to potěšení jít s vámi domů,“ pokračoval Artur Varian a sklonil své obdivné modré oči ke krásné tváři po svém boku – jasné, obloukovité tváři s velkýma, modrýma očima, kterou ozvláštňovala aureola kudrnatých zlatých vlasů, jež teď vítr a déšť rozfoukávaly do nejkouzelnějších spirálek.

Setkal se s ní už několikrát a věděl o jejím osamělém životě dost na to, aby soucítil s její opuštěností, i kdyby ho její krása neokouzlila už svou dívčí dokonalostí.

Cinthia se setkala s tím pohledem a pohlédla dolů s rozněžnělým ruměncem a divoce bušícím srdcem, neboť – právě na něj myslela, když vyslovovala své stížnosti paní Flintové a toužila po výsadách ostatních mladých dívek svého věku, aby měla příležitost se s ním setkat a získat si jeho srdce.

Kdo by se jí divil, vždyť Artur Varian byl velmi čilý a pohledný – vysoký, s vlnitými hnědými vlasy, pravidelnými rysy, lehkým hnědým knírkem, krásnými ústy – “jako stvořenými k líbání”, básnily o něm všechny dívky, dobře oblečený, pohyboval se s nedefinovatelnou lehkostí a elegancí, která prozrazuje dobré vychování spojené s prosperitou.

Snad osud vyslyšel Cinthiinu touhu po tom, aby se něco stalo, protože bouřka nyní nabírala na síle a tmavnoucí zemi ozářil živý a zářivý blesk, po němž následoval strašlivý hrom.

Déšť se lil z nebe jako vodopád a prudký hnaný vichr zachytil vyděšenou dívku jako pírko a hodil ji na mladíkovu hruď, přímo do

jeho náruče, která ji ochranitelsky sevřela a držela, zatímco všude kolem nich se vzduch zatemnil létajícími troskami a polámanými větvemi stromů, které se kymácely, skřípaly, ohýbaly se a v agónii se rozbíjely pod cyklonální silou živlů.

Cinthia nebyla zbabělá, ale situace stačila k tomu, aby nahnala hrůzu i tomu nejstatečnějšímu srdci. Okraj cyklonu skutečně zasáhl městečko a téměř během okamžiku byly desítky stromů vyvráceny, několik domů bez střechy a vzduch se naplnil létajícími projektily, z nichž jeden náhle zasáhl Artura Variana takovou silou, že se on i jeho společnice svezli k zemi. Byla to část plechové střechy a vyřízla mladíkovi na ruce ránu, z níž začala proudit krev.

Za další minutu začal vítr slábnout a oni se s námahou zvedli na nohy.

„Ach, jste pořezaný, krvácíte, a to jenom proto, abyste mě zachránil! Viděla jsem, jak jste rukou ode mne odvrátil tu strašlivou střelu. Kdybych tu ránu dostala, musela by mě zabít, protože by mě zasáhla do hlavy. Co mám dělat? Dovolte mi, abych vám ovázala ruku a zastavila krvácení," vzlykla Cinthia, odvinula si z krku hedvábný šátek a s neokázalou zručností mu ho pevně omotala kolem zápěstí nad ránou, aby zastavila stříkající krev.

IDLEWILD - LUXUSNÍ SÍDLO

Třásla se a bledla, když se jí teplá krev Artura rozlila po bílých a jemných rukou, srdce jí divoce bušilo novým a sladkým citem. Mohla mu sevřít ruce kolem krku a plakat nad krutým zraněním, které měl kvůli ní, protože ji chránil.
„Děkuji vám. To bude dobré," zvolal Artur Varian vděčně, jemně ji vzal za ruku a dodal, „vidím, že jsme téměř u bran mého domova. Musíte jít se mnou dovnitř, dokud bouře nepřejde, a pak vás odvezu domů v kočáře."
Cinthia, důkladně vyděšená a potěšená úkrytem před stále ještě rozzuřeným živlem, ho doprovodila dovnitř bran nejlepšího sídla v kraji – Idlewild, jak se mu říkalo, bylo to velké rozlehlé staré kamenné sídlo, nesmírně hezké svým stylem a obklopené nádherným pozemkem s trávníky, zahradami a panenskými lesy. Dlouhá léta bylo toto místo bez nájemníků, až na starou hospodyni, která ho měla na starosti, ale loni v létě bylo pečlivě zrekonstruováno a Artur Varian se svou matkou, které toto místo patřilo, tam přijeli bydlet.
Když mladý muž vedl Cinthii dovnitř, zamyšleně dodal: „Jste dost promočená, ale moje matka vám dá horký čaj a suché oblečení, snad vás to uchrání před nemoci."

„Ach, nemyslím si, že by mi to zmoknutí ublížilo. Jsem velmi silná," odpověděla Cinthia a stydlivě dodala, „nerada bych, aby mě vaše matka viděla, jak vypadám, jako by mě vylovili z řeky. Raději mě odveďte k hospodyni. Znám ji dobře. Půjčuje mi romány a poezii z vaší knihovny už od doby, kdy jsem byla malá."
A skutečně, než zazvonili, rozletěly se domovní dveře a objevila se stará žena, vrhla se na Cinthii a vykřikla: „Pojď rovnou z mokra dovnitř, ty ubohé, milé dítě! Viděla jsem to všechno z okna a myslela jsem, že vás to oba zabilo, když vás ten kus plechu srazil k zemi. Myslím, že je to kus z naší vlastní střechy. Srdce mi poskočilo a už jsem chtěla omdlít, když jsem viděla, jak se oba zvedáte na nohy, a hned mi bylo líp. Ale proboha, vy máte pořezanou ruku, pane Variane! Hned se na to podívám, jen co odvedu Cinthy do svého pokoje."
Vedla kapající dívku chodbami do obyčejné, úhledné ložnice a podala jí jemnou bílou noční košilku: „Tady, zlato, jen si svlékni mokré šaty a obleč si ji, skoč do mé postele a zahřej se, zatímco já půjdu zašít tu ránu na ruce pana Artura, protože to umím stejně čistě jako každý doktor. Pak ti vysuším šaty a uvařím vám oběma čaj, aby vám nebyla zima."
Odešla a Cinthia ji ráda poslechla, přičemž se zkroušeně dívala na loužičky vody, které jí z oblečení stékaly na úhledný bruselský koberec.
Když se paní Bowlesová vrátila, skutečně ležela přikrytá v teplé posteli a byly jí vidět jen světlé oči a temeno zlaté hlavy.
„Je ti zima, drahoušku? Vypij tohle, ať se ti zahřeje krev," řekla a vnutila protestující dívce hořký odvar z čaje. „Není zas tak špatný, že ne? Pan Varian vypil celý hrnek bez jediného křivého výrazu.

Zlato, ale byla to hluboká rána! Skoro to přeťalo tepnu. Říkám ti, že mě stálo všechny nervy, než jsem mu to zašila, bude muset nějakou dobu nosit ruku v závěsu.“
„Zachránil mi život!“ zvolala Cinthia dychtivě. „Byla bych tu ránu dostala do hlavy, ale on ji tak rychle odrazil rukou. Vidíte, jen mě škrábla do spánku,“ ukázala malý krvácející škrábanec pod prstýnky vlasů.
„Drahoušku, nech mě, ať ti ho ošetřím! Tak, za den nebo dva to bude v pořádku. A teď si, Cinthie, trochu zdřímni, zatímco já ti pověsím šaty, aby se usušily,“ vložila je do kbelíku.
„Zničila jsem vám koberec,“ povzdechla si dívka.
„Ale ne, to bude v pořádku, až uschne. Ty barvy nepotečou. Nedělej si s tím starosti, ale zavři oči a jdi spát,“ a zase se hrnula ven.
„Drahá stará duše!“ vzdychla Cinthia a byla vděčná za polibek, který jí vtiskla na kudrnatou hlavu. Zavřela oči, ale byla příliš nervózní, než aby usnula.
Ležela a poslouchala bouři, která venku stále zuřila, a přemýšlela, co si teta pomyslí o jejím zdlouhavém pobytu, jestli se bude zlobit, nebo se bude o ni bát. Pak jí myšlenky zalétly k Arturu Varianovi, k jeho něžným úsměvům, k jeho modrým očím.
“Nikdy si nevezmu jiného muže než modrookého,” pomyslela si vzrušeně a nakonec upadla do mírného spánku vyvolaného únavou, teplem postele a bylinkovým čajem, který vypila.
Dřímota trvala hodinu, a když otevřela oči, paní Bowlesová se v přítmí klidně pohupovala u útulného krbu.
„Ach, já jsem spala! Jak dlouho?“ zvolala znepokojeně.
„Sotva hodinu. Cítíš se odpočatá?“
„Ach, ano, jistě a nejraději bych vstala a šla domů. Mám suché šaty?“

„Ach ne, ještě ne, a co se týče těch tvých šedých vlněných šatů, tak ty se tak srazily, že už si je nikdy neoblékneš, to ti můžu říct! Ale to nevadí. Máš je už dva roky a stejně byly pro tebe příliš skrovné. A paní Varianová ti poslala šaty, aby sis je oblékla, a až budeš oblečená, půjdeš za ní a jejím synem na čaj."
„Ale, paní Bowlesová, měla bych jít hned domů. Teta bude kvůli mně tak nesvá."
„Poslouchej vítr a déšť, dítě. Bouře stále zuří a koně se nedají vyvést, dokud se počasí neztiší. Tak se uklidni, vstaň a oblékni se, protože za chvíli za tebou přijde paní Varianová."
Cinthia vstala poněkud nervózně, trochu se bála paní Varianové, kterou vídala v kostele a na projížďkách – krásná, povýšená žena s olivovou pletí a jiskrnýma tmavýma očima, která vypadala velmi mladě na to, že má dospělého třiadvacetiletého syna.
„Raději bych měla vlastní šaty," řekla prosebně.
„Jsou celé od bláta a vody, dítě, a myslím, že ti je služebná do zítřka nestihne upravit. Paní Varianová mi velmi laskavě nabídla, že ti půjčí ty své, a pokud si je neoblečeš, budeš muset jít zase spát, to je celé. Tady máš, pomůžu ti," řekla paní Bowlesová a začala Cinthii navlékat šaty na lesklou hlavu.
„Ale tohle karmínové hedvábí s bílými krajkovými lemy – to je pro mě příliš luxusní, milá paní Bowlesová."
„To se nedá nic dělat, protože tohle ti spíš padne – říkala, že je jí to v pase moc těsné, a nikdy je neměla na sobě víc než dvakrát; a podívej, na tobě to přesahuje dva centimetry. Ale to se dá zakrýt krajkou u krku a mašlí v pase. Teď ti rozčešu vlasy volně přes ramena, máš je ještě tak vlhké. Páni, jak se vlní a kroutí a na světle se lesknou! Sluší ti to, Cinthy Dawnová!" Byla by řekla si moc krásná, ale měla na

paměti námitky paní Flintové, i když si pomyslela: “Ona nemůže panu Arthurovi zabránit, aby to zjistil, to je jisté. Už to ví, podle toho, jak se na ni díval, když ji přivedl. A v žilách Varianů koluje horká, impulzivní krev. Co asi z té nehody vzejde, říkám si, protože jsem v jejích očích viděla lásku, když mi vyprávěla, jak jí zachránil život. Doufám, že ji nezachránil jen proto, aby ji zničil.”
Cinthia přistoupila ke stařičkému zrcadlu a podívala se na sebe v nezvyklých šatech.
Sklo nebylo rozmazané a popraskané jako ty doma a vracelo jí její půvabný odraz pravdivě.
„Ach, jak mi to sluší!“ zvolala a s upřímným potěšením hleděla na ten krásný zjev, na štíhlou postavu, na střední výšku, pravidelné rysy, krásný obloukovitý obličej, hvězdné modré oči, růžově rudá ústa, okouzlující dolíčky a aureolu zlatých vlasů, které ji zdobily jako svatozář. „Ach, paní Bowlesová, nevěděla jsem, že jsem tak krásna! Ale možná je to jen těmi šaty.“
„Pěkné peří dělá pěkného ptáka,“ opáčila hospodyně diskrétně.
„Ano,“ povzdechla si Cinthia, ale dál se na sebe potěšeně dívala a nesměle přemýšlela, co si o ní Artur Varian v matčiných hezkých šatech pomyslí.
Pak se vylekaně otočila, protože lehké klepnutí na dveře ohlásilo vstup paní Varianové a hospodyně spěchala představit mladou dívku své paní.
Obě vzrušil obdiv, neboť obě byly vzácně krásné ve svých protikladných typech, starší bruneta nejjemnějšího vzhledu a půvabná mladší blondýna.
„Doufám, že už jste se zotavila poté hrůze, slečno Dawnová,“ řekla její hostitelka hlasem tak nádherně modulovaným, že byl příjemný

jako hudba.
Cinthia v odpovědi zamumlala, že si užila slastný odpočinek, a byla tak vděčná za půjčení šatů, které jí umožnily uniknout z postele.
„Troufám si říct, že naše dobrá paní Bowlesová by vás v posteli nechala nejraději celou noc. Navrhla ten plán Arturovi poté, co ho nadopovala hořkým bylinkovým čajem, ale on její rady nedbal a teď na vás netrpělivě čeká," opáčila dáma a vrhla na stařenku čtverácky pohled, zatímco vzala Cinthii za ruku a táhla ji ke dveřím.
Když se za nimi zavřely dveře, stará hospodyně pochybovačně zavrtěla hlavou.
„Jak umí být moje paní milá, když se jí zachce, ale zajímalo by mě, jestli by byla stejně laskavá, kdyby tušila, co jsem četla v očích těch mladých lidí – ten příběh lásky mezi bohatým mladíkem a chudou dívkou," zamumlala znepokojeně.
Ať už to dopadne jakkoli, Cinthii Dawnovou čekala nejšťastnější noc jejího života.
Ačkoli za okny vířil divoký vítr s deštěm a bičoval je strašidelnými prsty, uvnitř luxusního salonu paní Varianové bylo teplo, světlo a velmi útulně.
Paní a její syn se snažili, aby jejich mladá návštěvnice byla šťastná, a ona byla v tomto příjemném prostředí šťastná a vděčná, že všem bylo líto, když se k desáté hodině bouřka zmírnila a měsíc se skrz klesající mraky pokoutně prodíral.
„Musím jít domů!" zvolala Cinthia se zdravou hrůzou z hněvu paní Flintové a jejich nejvřelejší naléhání ji nedokázalo přimět, aby zůstala, i když ve skrytu duše toužila zůstat navždy. „Zítra vám přinesu šaty," zasmála se, když jí paní Varianová dávala srdečnou dobrou noc.

Pak ji Artur pomohl do čekajícího kočáru, usedl po jejím boku a kočí zavřel dveře.

SLADKÁ ROMANCE

Paní Flintová byla kvůli své nepřítomné neteři velmi znepokojená, jak krátké odpoledne ubývalo a zuřivost bouře se stupňovala, že pro každého nešťastného chodce byla skutečným nebezpečím. Poté, co si dělala starosti až do brzkého soumraku, si začala říkat, že Cinthia je nejspíš stejně v pořádku. Nepochybně odešla k nějaké přítelkyni, aby se schovala, a nejspíš se vrátí až ráno.
Sama si dala svůj skromný čaj, bylo ji smutno, protože Cinthia u jídla chyběla jen málokdy, začínala cítit, jaká je to ztráta, a že jí chybí ta krásná mladá tvář v domě. Náhle si uvědomila, jaká něha dřímá v jejím srdci k té svéhlavé dívce.
Seděla u útulného krbu s pletením a naslouchala bouři větru a deště, která se prohánělа mezi stromy venku, a Cinthiina vzpoura z onoho odpoledne se jí v hlavě stále dokola opakovala, až si nahlas zamumlala: „Chce krásné věci, večírky a milence. Bože! No, vlastně u každé mladé dívky je to asi dost přirozené, ale kde je vezme? Nápadníků by bylo docela dost – je krásná jako růžová panenka, ale nechci podporovat její ješitnost a peníze, které jí posílá otec, je lepší šetřit, dokud je nebude potřebovat víc. Co kdyby někde daleko v dáli umřel a třeba jí nezanechal ani halíř? Kéž by se vrátil domů, to si

přeji … kéž by byla škaredá, se zrzavými vlasy, pihami a velkým nosem!“
A tak se trápila až do desáté hodiny, a to byla hodina po obvyklé večerce, ale nějak nemohla Cinthii dostat z hlavy, nemohla se smířit s tím, že by šla spát, když není její neteř doma, a tak se pořád dívala k oknu, i když sotva čekala, že dorazí dřív než ráno. Jak by také mohla, v takové bouři, i když vítr se poněkud utišil a klapot deště se otupil o závěje suchého listí, které tlumily zvuk kol kočárů, takže paní Flintová málem vyskočila z kůže, když se najednou ozvalo hlasité klepání na domovní dveře.
Nebyla však od přírody hysterická, a tak po chvilce vyděšené nerozhodnosti letěla ke dveřím a klíčovou dírkou se dožadovala informace, kdo tam je.
„To jsem já – Cinthia, tetičko,“ ozval se sladký, veselý hlas.
Stará paní s úlevou odemkla dveře a do úzké chodby vstoupila dívka, která jí vyrazila dech.
Byla to Cinthia Dawnová nebo pohádková princezna, to krásné stvoření v karmínovém hedvábí a mlžných krajkách, v huňatém bílém operním plášti spadajícím z ramen, ve vlnících se délkách slunečných vlasů, které ji obklopovaly jako svatozář, s očima zářících “tím světlem, které nikdy nebylo na moři ani na zemi”, ale jen v pohledu šťastných a milujících?
„Cinthie Dawnová!“ začala omámeně, ale vtom si uvědomila, že na prahu stojí vysoký a pohledný mladý muž s kloboukem v ruce. Věděla, kdo to je. Její pastor ji minulou neděli v kostele představil pánovi z Idlewildu.
„Dobrý večer, paní Flintová,“ začal rozzářeně. „Přivedl jsem vám Cinthii v pořádku domů. Během bouře se o ni postarala moje

matka.“ Odmlčel se a slabě doufal, že ho požádá, aby vstoupil.
Ale paní Flintovou ještě neznal, jakkoli slyšel o jejích výstřednostech. Prostě se jen ušklíbla a řekla nuceným zdvořilým hlasem: „Děkuji vám a vaší matce, že jste se postarali o mou neteř. Jsem vám velmi zavázaná. Dobrou noc.“
Takto stroze propuštěn vrhl mladý muž na svou milou něžný pohled a znovu se vrhl do noci, přičemž za ním dáma zabouchla dveře dřív, než stačil sejít po schodech.
„Ach, teto! Jak jsi mohla být tak hrubá po vší té laskavosti, kterou ke mně projevili? A taky mi zachránil život. Copak jsi neviděla jeho ruku v závěsu?“ řekla rozhořčeně.
„Nevím, nevšimla jsem si. Byla jsem tak rozčilená, když jsem viděla, jak si domů vedeš nápadníka … ty ještě takové dítě!“ vyjela na ni stará paní.
„Dítě!“ zopakovala Cinthia pohrdavě, když přiložila prochladlé prsty k plamenům a rudé světlo si pohrávalo s jejími krásnými šaty.
„A proč máš ty hedvábné šaty a ten velkolepý plášť, celý z brokátu? Tomu nerozumím!“ zvolala podezíravě stará paní.
Cinthia se vesele rozesmála, oči jí šťastně zářily a hlas měla sladký jako stříbrné zvonky.
„Proč, tetičko? Zastihl mě déšť a málem jsem se utopila a z mých mizerných starých šatů zbylo jen bláto a voda, tak mi paní Varianová půjčila tyhle věci, abych se mohla vrátit domů. Nejsou krásné? Nevypadám v nich hezky?“ nastavila půvabnou hlavu na stranu jako pták.
“Hm! Hezká je, moc hezká,” pomyslela si teta. Nemohla odtrhnout oči od půvabného stvoření, které se vrhlo do křesla a vesele pokračovalo: „Jestli se ti nechce spát, všechno ti o tom povím.“

„Myslím, že dokážu udržet oči otevřené!“ dělala, že ji to nezajímá, ačkoli umírala zvědavostí.
Poté Cinthia vylíčila všechny události večera od chvíle, kdy odešla z domu, až do chvíle, kdy dala paní Varianové dobrou noc, aby se vrátila ve velkém kočáře s pohledným pánem z Idlewildu. Sevřela své drobné ruce a v extázi se rozplakala:
„Ach, teto, ani nevíš, jak se mi to všechno líbilo! Paní Varianová je pyšná a krásná jako královna, ale byla ke mně tak laskavá a milá, že jsem se v jejím velkolepém domě cítila jako doma. A co se týče jejího syna – ach!“ Cinthia se zarazila a božsky se začervenala.
Paní Flintová podrážděně vyštěkla: „Tak, Cinthie Dawnová, nenech si zamotat hlavu planými lichotkami od bohatých mladých mužů. Každý, kdo není hloupé dítě, ví, že pro ně chudí nic neznamenají.“
„Teto Beck, prosím, už mi neříkej dítě. Jsem dospělá a ty to víš – loni v dubnu mi bylo sedmnáct. A – a,“ chytře a vzdorovitě pronesla, „on to myslí vážně. Má mě moc rád – a jsme zasnoubeni!“
Teta Beck nadskočila neovladatelným překvapením.
„To nemyslíš vážně?“
„Ano, myslím. Slíbila jsem, že si vezmu Artura Variana.“
„Ale, proboha, dítě – ach, já zapomněla; no děvče, vždyť se – sotva se znáte!“
„Ale ano, známe. Známe se už nějakou dobu. Před několika týdny jsme se do sebe zamilovali a – a on mi v kočáře řekl, že mě miluje a chce si mě vzít.“

NÁVRAT ZTRACENÉHO OTCE

Paní Flintová byla tak překvapená, že nedokázala promluvit; mohla jen udiveně zírat na krásné, vzrušené stvoření se šťastnou tváří.
„Ach, teto, snad se nezlobíš, že ne? Je moc hezký a hodný, tím jsem si jistá – a taky bohatý! Říkal, že by mi splnil, každé moje přání – že mě bude uctívat. Snad dáš svůj souhlas, že ano, protože zítra ráno sem přijde, aby tě požádal o mou ruku."
Paní Flintová našla hlas a sarkasticky zamumlala: „To je div, že mě nepožádal už dnes večer! Proč jsi mu neřekla, že budeš muset získat souhlas svého otce?"
„Protože mě tatínek opustil, co jsem byla malá, a vůbec se o mě nestará. To v tobě jsem našla matku i otce. Podívej se, tatínek mi za celé ty roky nenapsal ani řádku! Je mu úplně jedno, co se mnou bude. A my se ho nebudeme na nic ptát. Ty jsi můj poručník a dáš nám svolení ke sňatku, viď, drahá tetičko?"
„Kdy, Cinthy?"
„Oh, velmi brzy, říkal – každopádně ne později než o Vánocích. Nechceme čekat dlouho. Budeš ochotná, viď?" naléhala.
„Já nevím, drahá. Budu se na to muset vyspat, než se rozhodnu; tak jsi mě překvapila. I když neříkám nic jiného, než že je to skvělá

partie pro dívku, jako jsi ty, Cinthy.“
„Říkal, že jsem stvořená pro prince.“
„Samozřejmě. Zamilovaní lidé jsou dost hloupí na to, aby řekli cokoli. Ale teď si vezmi svíčku a jdi spát, Cinthy, a zítra si o tom zase promluvíme.“
„Dobrou noc, teto,“ zdržela se, snad doufajíc v nějaké vlídnější slovo.
Stará paní, dojatá navzdory sobě samé a tajně pyšná na Cinthyino vítězství, skutečně políbila růžovou tvář a vesele řekla: „Dobrou noc, paní Varianová.“
Cinthiino srdce poskočilo radostí a pýchou, protože tento ústupek považovala za schválení své volby.
S refrénem milostné písně, kterou ten večer zpíval Artur, na svých šťastných rtech odešla nahoru do své ložnice a brzy tvrdě usnula a sladce snila o svém nádherném milenci.
Paní Flintová se však opět posadila ke krbu a v jakémsi omráčeném stavu o všem přemýšlela.
Malá Cinthia se zasnoubila! Bylo to jako nějaký podivný sen!
Ale čím víc o tom přemýšlela, tím větší měla radost, protože Cinthiina budoucnost ji tížila, a tohle by byla taková úleva, provdat ji za takového bohatého dobráka, jako je Artur Varian. Děvčátko si vedlo tak dobře, jak by si to přál i ten nejstarostlivější otec, a tak se rozhodla, že zítra dá k sňatku souhlas, aniž by se ho formálně ptala na radu.
Zrovna když dospěla k tomuto závěru, vylekalo ji další klepání na dveře.
„Proboha! Kdo to může klepat skoro o půlnoci? Určitě nějaký blázen! Nebo se snad Cinthiin nápadník vrátil, aby se o ní dnes v